

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

E könyv megvásárlásával az UNICEF munkáját is támogatod
– azt a segítséget, amely valódi változást jelent
a világ legnehezebb sorsú gyermekeinek az életében.

Minden történet mellett találsz egy QR kódot is: ha beolvasod,
még többet megtudhatsz az adott országban élő gyerekekről,
az UNICEF helyszíni munkájáról.

Minden jog fenntartva!

Könyvterv és illusztráció: Török Eszter

© Kertész Edina, Lackfi János, Mészöly Ágnes,
Miklya Luzsányi Mónika, Molnár Krisztina Rita, Szabó Imola Julianna,
Tamás Zsuzsa, Tóth Krisztina, Várfalvy Emőke, Vig Balázs, 2025

Illusztráció © Török Eszter, 2025
© Móra Könyvkiadó, 2025

ISKOLA A TÁSKÁMBAN

A kötet szerzői:

**Kertész Edina, Lackfi János, Mészöly Ágnes,
Miklya Luzsányi Mónika, Molnár Krisztina Rita, Szabó Imola Julianna,
Tamás Zsuzsa, Tóth Krisztina, Várfalvy Emőke, Vig Balázs**

Illusztrálta:

Török Eszter

Szerkesztette:

Lovász Andrea

MÓRA KÖNYVKIADÓ

ELŐSZÓ

MESÉK AZ ISKOLÁRÓL, A VILÁGRÓL ÉS A REMÉNYRŐL

Tudtad, hogy vannak olyan helyek a világon, ahol a gyerekeknek mindennap kihívás eljutni az iskolába? Azért, mert az iskola messze van. Vagy azért, mert nincs is iskola. Van úgy, hogy háború dúl a környéken. Vagy egyszerűen nincs elég tanterem, tanár, tankönyv, füzet és ceruza. Van úgy, hogy a gyerekek nem járhatnak iskolába, dolgozniuk kell – főzni, vizet hozni, kistestvérre vigyázni. Vannak, akiknek el kell menekülniük otthonról, vannak, akik egy földrengés után sátorban tanulnak tovább; és vannak olyanok is, akik még sosem ültek iskolapadban.

Ebben a könyvben tíz különleges történetet találsz. Olyan gyerekekről szólnak, akik messzi országokban élnek – Afganisztánban, Jemenben, Szudánban, Nepálban, Mongóliában, Ukrajnában vagy a Fülöp-szigeteken. Az ő napjaik nem mindig olyanok, mint a tieid. De az álmaik nagyon is hasonlóak: játszani szeretnének, tanulni és kihozni magukból a legtöbbet. Kíváncsiak, okosak, és bizakodnak, hogy felnőttként jobb életük lesz.

Ezek a gyerekek sincsenek teljesen egyedül. Ott van mellettük az UNICEF szervezete, amelyik mindent megtesz, hogy segítse őket. Tanárokat képez, iskolákat épít, és olyan „varázsdobozokat” visz nekik, amelyekben sok hasznos iskolai felszerelés van: füzet, kréta, tábla, sőt még labda is. És egyetlen ilyen doboz negyven gyerek három hónapnyi tanulásához elegendő!

Sokszor az iskola életet ment, mert az az egyetlen hely, ahol a gyerekek biztonságban vannak, kapnak enni, és abban is támogatják őket, hogy elmondhassák, fel dolgozhassák az őket ért rossz élményeket.

Az UNICEF hisz abban, hogy minden gyermeknek joga van a tanuláshoz: akár fiú, akár lány; akár városban él, akár egy hegy tetején; akár gazdag, akár szegény. Mert ha egy gyerek tanulhat, akkor nemcsak az ő élete lesz könnyebb – hanem az egész családjának, az egész közösségének egy kicsit jobb lesz. Így, lépésről lépésre érhetjük el együtt, hogy a mi világunk igazságosabb, biztonságosabb, boldogabb hely legyen.

E könyv megvásárlásával az UNICEF munkáját is támogatod – ők a segítségeddel valódi változást érhetnek el a világ legnehezebb sorsú gyermekeinek az életében.

Minden történet mellett találsz egy QR kódot is: ha beolvasod, még többet megtudhatsz az adott országban élő gyerekekről, az UNICEF helyszíni munkájáról és arról, hogyan válik a remény kézzelfogható valósággá. Köszönjük, hogy velünk tartasz ezen az úton!

JEMEN

Vig Balázs

RAJZVERSENY

Az osztályelsőnk minden kérdésre tudta a választ. Majd kiesett a padból, hogy ő mondhassa. Egyszer véletlenül hibázott, de aztán kiderült, hogy akkor is neki volt igaza. Nem ő mondta rosszul, a tanár értette félre.

Ettől fogva egy kicsit igazságtalanabb lett a világ. Még annyira sem akartunk jelentkezni, mint korábban. Úgy kellett csipkedni minket! Közben az osztályelsőnk valósággal megtáltosodott. Volt neki piros pontja, sárga csillaga, zöld ötöse, és még egy nyufija is. A nyufi, az bármi lehet, a füzetünkben gyűjtjük, egy-egy nagy dicséret mellé jár, van, akinek póni, van, akinek robot. Ha összegyűlik belőle három, az már egy piros pont, abból három egy sárga csillag, abból három egy zöld ötös, abból három egy igazi ötös. Kék vagy piros, attól függ, hogy milyen tollal írja a tanár, a lényeg, hogy bekerüljön a naplóba.

Az osztályelsőnk képvisel minket a versenyeken. Matek, tollbamondás, szép kiejtés, helyismereti, könnyebb volna felsorolni, hogy mi az, amin nem indul, vagy amit nem nyer meg. Én nehezen jegyzek meg számokat, de ez könnyű, mert mindig pont annyi versenyt nyer meg, mint amennyin indul. Ja, és a sport. Hát persze hogy ott is győzedelmeskedik! Néha mi is elkísérjük. A tanár szereti, ha a második és a harmadik helyezett is a mi osztályunkból kerül ki. Ha mi állunk a dobogón. Igaz, hogy az osz-

tályelsőnk mindig magasabb nálunk, de legalább odaférünk mellé mi is. Nekem különben sem tetszik az arany szín. Egyszer kaptam egy bronzérmet, az is nagyon szép.

Az osztályelsőnk gyönyörűen rajzol. Együtt járunk szakkörre. Kedvesen felajánlotta, hogy majd kijavítja az én rajzaimat is. De én sajnos aznap délután elvesztettem a mappámat. Jobb ez így, kicsit úgyis eltéptem a rajzaimat, és lábnyomosak is lettek. Ezen a versenyen nem is indultam. De mint hű szakkörös, elkísértem a csoportot az eredményhirdetésre. Jó, hogy végül is ott voltam, mert különben nem tudom, ki csilapította volna le az osztályelsőnket.

Az osztályelsőnk utálta, és nekem sem tetszett elsőre, de aztán egyre több érdekességet találtam a nyertes rajzban.

Azt láttuk, hogy tompa végű ceruzával készült, gondolom, nem volt rendesen kihegyezve, és lehet, hogy több satírozásnál eltört a grafit is – voltak benne hibák. De ezeket nem radírozták ki, talán nem volt mivel, hanem megpróbálták kijavítani. Az elrontott és a kijavított így együtt nagyon érdekes képet adott. A rajz néhol maszatos volt, egy helyen ki is lyukadt a papír. De ha kicsit messzebből néztem, lát-

tam, hogy mennyire akarta a kép készítője, hogy sikerüljön. Szerintem jól is sikerült. Mondjuk, én nem első díjat adtam volna neki, hanem különdíjat. De a zsűriben csupa felnőtt ült. Nem kérdezték meg a gyerekeket.

Az osztályelsőnk nem jelentkezett, mikor a tanár arról érdeklődött, hogy ki hallott már Jemenről, ahonnan az első díjas küldte a rajzát. Duzzogott.

Én tudtam, hol van Jemen, és hogy az ottani gyerekeknek még iskolatáskára és tolltartóra is alig telik, nemhogy a belevalóra. Direkt utánanéztem. Az otthagyt rajzszakköréről maradt egy csomó rajzeszközöm, amit szerettem volna elküldeni az első helyezettnek. Köszönetképpen, amiért legyőzte az osztályelsőnket.

Jement az egyik legsúlyosabb válság sújtja, a 2014-ben kezdődött harcok miatt minden negyedik iskola megsérült vagy tönkrement, ezért körülbelül 2 millió gyermek nem tud iskolába járni. Sokan hiába szeretnének tanulni, nincs erre lehetőségük, mert nincs könyvük, füzetük vagy más taneszközük.

Ez a QR kód elvisz oda, ahol a mese életre kel – ismerd meg az UNICEF munkáját!

